

Měsícsvit 5

Je zvláštní, co se nám často vybaví jako první vjem, když vzpomínáme na věci z naší minulosti. I když s nimi tento vjem často v zásadě nijak nesouvisí. Pro Tebe je to vůně pečené zeleniny a nápěv lidové písně, kterou si tehdy broukala Laana, tvá matka. Toho večera stála u plotny a vařila svou oblíbenou večeři. Otec sice často říkal, že večeřet teplé jídlo je zbytečný luxus, ale přes všechno jeho frflání misku pečené zeleniny s omaštěnou jáhlovou kaší nikdy neodmítnul. Sice to zní jako obyčejné jídlo, ale máma ho uměla okořenit jako nikdo jiný.

Byl večer, venku už byla tma, ty ses uvnitř trochu hašteřil s Teriou, ale máma věděla, že se se sestrou nehádáte doopravdy. Ani Raf, váš pes, spokojeně odpočívající na dece u zdi, vám nevěnoval pozornost. Táta byl někde venku, toho večera nejspíš probírali něco s chlapama v hospodě. Poklidný večer jako každý jiný. Vlastně poslední takový večer...

Raf najednou zpozorněl a začal vrčet. Laana, aniž se od plotny otočila, ho okřikla, ať se uklidní. Raf ale začal štěkat, takže jste se na něj otočili a jen díky tomu ho na vlastní oči viděli vyštěknout naposledy. V otevřeném okně stál Pindal, muž, jehož nemalou výšku plně vynahrazovala jeho ohavná krutost. Ve tváři měl sice výraz mírného zaskočení, ale to mu nezabránilo pohotově vypálit šipku z malé kuše, již třimal ve svých hobitích rukou. Zasažený Raf, připravený se na vetřelce vrhnout, jen žalostně zakňučel a skácel se na podlahu bez známek života. Srdce ti v hrudi bušilo jako o závod, byl jsi naprosto zmatený a vyděšený. Pindal, člen zlotřilé Bandy, která soužila váš kraj, připravil o život vašeho psího strážce a přítele.

"Utečte, hned!" Laanin hlas. Chceš mámu poslechnout, ale nohy máš zdřevěnělé hrůzou a šokem. Slyšíš křik. Myslíš, že je možná tvůj. Ne, patří sestře. Teria je blíže dveřím a vybíhá s hrozným řevem do tmy. Utíká jako smyslů zbavená – možná v panice, možná pro pomoc.

"Elarione! Ven!" Laana se v rychlosti ozbrojí pohrabáčem a smetákem a snaží se dostat mezi tebe a hobita, kterého budeš do konce života nenávidět. Konečně ti nohy zase začnou sloužit, ale je pozdě. Pindal se k tobě přizene rychleji, než bys čekal, a vlepi Ti takovou facku, že chvíli nemáš ponětí, jestli ještě stojíš, nebo už ležíš na zemi, a svět se s Tebou točí.

Když Laana hrozivě zakřičí a chce se na Pindala vrhnout, on na Tebe namíří kuší. „É, e, é! Pěkně zpátky, maminko!“ zachrčí posměšně vetřelec. „Jdu jenom tak kolem a říkám si, že se tu dělá nějaká dobrá bašta. Dej mi najíst,“ začne, a pak jako by ho to napadlo až teď, dodá, „a naval všechny cennosti a nechám vás na pokoji. Ale udělej jenom pohyb, který se

mi nebude líbit, děvko, a synáček to koupí!" Laana se na něj dívá pohledem, který by mohl tavit kámen, ale ví, že nikdy nebude rychlejší než šipka z kuše. Ve tvé zamížené mysli vyvstávají myšlenky na to, že byste měli křičet a někoho přivolat na pomoc. Nebo by mu máma měla říct, že Teria za chvíli přiběhne s chlapama, a tak by ten skřet měl okamžitě zmizet. Ale později Ti dojde, že by ho taky mohla vyprovokovat k tomu, aby vás prostě zabil, vzal si, co by stihl, a zmizel. Laana hrála o čas. Pomalu, opatrně začala chystat misku s jídlem a sundávat si bronzové náušnice a snubní prsten – jediné šperky, které kdy měla.

Byl jsi trochu v mráкотách, takže si nedovedeš pospojovat, co přesně se pak stalo. Ale přišlo Ti to, jakoby se vše seběhlo ráz naráz. Pindal, který na Tebe stále mířil, se k mámě pomalu vydal, aby si vzal svou kořist. V jednu chvíli si to však rozmyslel, kuše se zbavil a pokusil se zmocnit Laany. Ta si to rozhodně nenechala líbit. Miska s jídlem se roztříštila na tisíc kusů, šperky se odkutálely. Pindal byl sice menší, ale rozhodně silnější a nelidsky hbitý. Laana však bojovala o váš život a vztekla se prala a kousala. Rvali se jako dvě divoká zvířata, vzduchem létaly chomáče vlasů a krev. Ani jeden z nich neměl zdánlivě navrch.

Chtěl ses pohnout a matce pomoci, ale do očí ti z čela stékala vlastní krev. Později jsi zjistil, že ses po facce při pádu na zem udeřil spánkem o hranu stolu. Kromě pozorování této noční mýry a pokusech zůstat při vědomí jsi tedy nemohl udělat absolutně nic.

Nemáš sebemenší představu, jak dlouho to trvalo, ale jasně si vybavuješ hluk zvenku. Blížící se hlasy mužů a cinkot zbraní. Poplašný roh. Někdo volal tvoje a Laanino jméno. Táta, strejdové, chlapi z vesnice. Pindal sebou škubnul, protože i on to evidentně zaslechl. Udělal nějaký akrobatický chvat a přirazil mámu hlavou ke zdi. Ozvalo se ohavné křupnutí. Máma se jako hadrová panenka kácí k zemi. Něco se snažíš křičet, ale sám nevíš co. Hobit tě přeskočí a stejným oknem, kterým sem vtrhnul, zase rychle zmizí.

Pak si vybavuješ už jen dusot nohou a zvuk rozrážených dveří. Někdo tě bere do náruče. Táta zvedá mámu ze země, ta vůbec nereaguje. Na hlavě má ošklivou, krvavou bouli. Usínáš...

V následujících dnech se tvůj zdravotní stav zlepší a brzy tě přejdou i časté migrény. Laana je ale stále v kómatu. Dny se promění v týdny, než konečně rozlepi oči, ale její pohled je prázdný. Má oči plaché a nepřítomné jako laň. Od té doby už nikdy nevařila, ale vy jste se o ni museli starat. Bylo ji třeba krmit, nereagovala na slova, na vaše tváře, hlasy, jen nepřítomně civěla. Nedokázala ovládat ani své nejnižší pudy a bylo třeba ji vyměňovat plenu. Sama od sebe se už nehýbala, pokud ji někdo někam vyloženě nevedl. I tak ji ale bylo potřeba spíš nosit. Trvalo to zoufalé měsíce, ze kterých tě doted' bolí srdce...

Přivolaný mág, na kterého jste někde sebrali peníze, s Laanou strávil dlouhé hodiny a nazíral do její mysli. Do poslední chvíle jste věřili, že je tam někde uvnitř jen uvězněná, že její duše někde z nitra volá a stačí jí jen pomoci na povrch. Váš svět ale skončil, když vám mág se smutkem oznámil, že v té hlavě už dlouho nikdo nebydlí. Zranění byla příliš vážná. Laana už je jen doslova dýčající tělo bez duše; její osobnost zemřela tehdy, když jí Pindal způsobil nenávratné zmrzačení. Táta nikdy v životě předtím ani potom neučinil závažnější rozhodnutí. Tohle ho navěky zlomilo a sám už pak byl jen stínem sebe sama. Pomocí bezbolestného, jedovatého odvaru svou ženu, tvoji mámu, jednoho večera uspal. Ona jej, jako všechno pití, co jste jí podávali, bezelstně přijala a v klidu usnula. Dýchala pak po asi směnu rychleji, ale mělce, a na tváři měla nepřítomný, blažený úsměv. Po směně její srdce dotlouklo navěky.

A Pindal spolu se zločinnou Bandou v okolí řádil beztrestně dál. Nebylo proti nim obrany. Ty máš Pindalův ohavný obličej navěky spojený s večerem, kdy váš dosavadní život skončil. S večerem, kdy jsi naposledy slyšel zpěvavý hlas své mámy a cítil vůni její vyhlášené pečené zeleniny.